

Скарали се кой да води
Бащината си дружина !
Тѣсни биле планинитѣ
За неговорна дружина
И стърчѣтъ имъ днесъ главитѣ,
За да плаче кой какъ мине,
Боже, съ грѣмъ ти разсипи ме !
Вѣтре, въ прахъ ти разнеси ме !
Да не гледамъ дѣца малки
И тѣхнитѣ клѣти майки.

Околъ прѣти какъ се кѣсѣтъ —
Рѣцѣ вдигатъ къмъ главитѣ,
И какъ послѣ ще се мѣчатъ
Голи, боси и прибити.“

Закапахъ едри капки,
Лѣтътъ, гракатъ гѣски, патки ;
Буря страшна ще да ревне,
Нели не сѣ капки дребни.
Сѣки тича, въ село бѣга,
Дѣдо не ще да распрѣга.
Хайде, дѣдо, да вървиме,
„Стои да умрѣ помогни ми !

Хр. Ботевъ.

Пристанала.

Кавалъ свири на поляна,
На поляна край горица ;
Млада хубава Стояна
Търчи съ мѣнци за водица.
Изъ градина крѣщи, вика,
Умразната нейна стрика :